

Prot. št. 00867/17

T Curia Generalis
Fratrum Minorum
Capuccinorum

Okrožnica
ob **beatifikaciji** brata

FRANČIŠKA SOLANA CASEYA

kapucinskega duhovnika
Detroit, 18. november 2017

Pismo generalnega ministra manjših bratov kapucinov

MANJŠIM BRATOM KAPUCINOM
SESTRAM KLARISAM KAPUCINKAM

Dragi bratje,
Gospod naj vam podari mir.

1. Življenje, vzgojeno v veri

Letos je sveti oče Frančišek že drugič podaril našemu redu novega blaženega: Frančiška Solana Casey, duhovnika province Calvary v Združenih državah Amerike.

To je prvi blaženi našega reda v Združenih državah Amerike. V njegovi duhovnosti na poseben način žarijo vse tiste kreposti, ki so bile tako ljube sv. Frančišku in so jih kapucini znali ponovno interpretirati ter jih v spremenjenih krajevnih in časovnih okoliščinah znova predlagati: ponižnost, preprostost, uboštvo, potrpežljivost, veselje, ljubezen do Kristusa in bližnjega; vse kreposti v službi poslušanja in tolaženja.

Bernard [Frančišek Solano] Casey, šesti od šestnajstih otrok, se je rodil v kmečki družini irskega porekla v Prescottu v Wisconsinu

(ZDA) 25. novembra 1870. Starša Bernard James Casey in Ellen Elisabeth Murphy sta dala svojim otrokom trdno krščansko vzgojo; trije od njih so postali duhovniki.

Po končani nižji srednji šoli se je mladi Bernard lotil različnih del: bil je delavec na kmetiji, drvar, mehanik, električar, jetniški paznik, voznik tramvaja, pek. Odlikuje ga močan in odločen značaj, hkrati pa ga zaznamuje globok duh nesebičnosti in dobršna mera dobre volje.

2. Gospod, kaj želiš, da storim?

Leta 1892, ko je imel 22 let, je Bernard vstopil v škofijsko semenišče sv. Frančiška Saleškega v Milwaukeeju. Ker ni zmožgal v celoti plačati mesečnega prispevka, je opravljal službo frizerja za svoje tovariše. Ker ni bil več mlad, in zaradi pomanjkljive pripravljenosti, je pri študiju naletel na velike težave, tako da so mu po petih letih semenišča predstojniki svetovali, naj opusti misel na duhovništvo in mu predlagali, naj postane redovnik.

Bernard je ponižno in z zaupanjem sprejel njihov nasvet. Skušal je razumeti, kaj želi Bog

od njega. Poleti in jeseni leta 1896 je bil pogosto bolan; nastopile so bolečine v grlu, ki so ga spremljale vse življenje. Ob pomoči matere in sestre Elene je še naprej v molitvi prosil, da bi razumel, kaj naj stori. Pomenljivo je bilo srečanje z manjšim bratom Eustachijem Volmerjem, ki ga je spodbudil, naj preveri svojo poklicanost pri manjših bratih, ne da bi pri tem izključil brate kapucine. Mladi Bernard ni kazal kakšnega posebnega navdušenja za brate kapucine, ker je v tistem času red pretežno uporabljal nemščino in težave z njo so se pri njem pojavile že v semeniških letih. Poleg tega pa ga ni privlačevalo dejstvo, da bi moral vse življenje nositi brado. Tako je oddal prošnjo pri manjših bratih in tudi pri bratih kapucinih ter začel devetdnevnicu k Mariji s prošnjo za razsvetljenje.

3. Devetdnevnicu k Brezmadežni, nato pa potrka pri bratih kapucinih

Na vigilijo pred praznikom Brezmadežne leta 1896 je razumel, da mora iti h kapucinom v Detroit. 14. januarja leta 1897 je v samostanu sv. Bonaventure v Detroitu začel noviciat; vsi dvomi so odpadli. Ob koncu noviciata, 21. julija leta 1898, naredi zaobljube in se ponovno posveti študiju teologije v serafskem semenišču v Milwaukeeju. Nemščina in latinščina, ki so ju uporabljali pri poučevanju, sta bili ponovno ovira pri že tako težavnem študiju. Vendar so predstojniki kljub tej težavi odločili, naj bo posvečen v duhovnika; k temu so jih opogumljale besede odgovornega brata za študij: »Posvetimo brata Frančiška Solana; kot duhovnik bo za ljudi neke vrste arški župnik.« 24. julija leta 1904 je tako prejel duhovniško posvečenje kot duhovnik simplex, s težko omejitvijo, da ne spoveduje in javno ne pridiga. Ta naložena omejitev njegove službe je bila zagotovo vzrok nenehnega poniževanja in težak križ. Toda br. Frančišek Solano je sprejel odločitev predstojnikov v duhu vere in z veliko ponižnostjo.

4. »Človek in duhovnik simplex«: iz omejitve privre sveto življenje

Takoj po duhovniškem posvečenju se začne velika avantura brata Frančiška Solana, duho-

vnika simplex, ali kakor se sam pogosto podpisuje v svojih pismih, človeka simplex; popolnoma je na razpolago bratom in najrevnejšim ter najbolj potrebnim ljudem, ki so prihajali v samostan prosit pomoči. Od tedaj dalje je vedno opravljal službe, ki so bile običajno zaupane bratom laikom.

Prva nastavitev, ki jo je pokorno sprejel, ga je privedla v bratstvo v Yonkersu (1904–1918). Bil je zakristan in pomočnik žena, ki so krasile cerkev. Naslednja prestavitev, sprejeta s pokorščino, ga je poklicala v Manhattan (1918–1924), kjer je bil vratar in organizator serafske dejavnosti svetih maš v pomoč kapucinskim misijonom. Ta služba, ki bi se lahko zdela preprosto administrativno beleženje, je z bratom Frančiškom Solanom postala pospeševanje udeleževanja pri svetih mašah, poživljanje misijonov in potrebe moliti za rajne. Ko je v register vpisal ime darovalca, je pripisal tudi njegove posebne prošnje. Vpisoval je vse, tudi tiste, ki niso imeli možnosti, da bi dali najmanjši dar. Preprosti ljudje so razumeli, da brat Frančišek Solano ni bil uradnik, administrator, pač pa je bil človek, ki jih je sprejemal, poslušal in bolečine vseh v svoji molitvi prinašal pred Gospoda. Sadovi niso izostali, kajti brat Frančišek Solano je bil skozi ves dan na razpolago, poslušal je in tolažil, poučeval in spremljal številne ljudi. Od leta 1923 je, v pokorščini predstojnikom, imel register, kamor so ljudje zapisovali prejete milosti z opombo, da so le-te sad molitve, udeležbe pri sv. maši, obhajanja zakramentov. Mnogim, ki so prejeli milost, je ponavljal, da je »za tistega, ki veruje v Boga, v njegovo dobroto, v njegovo usmiljenje, v Marijino priprošnjo vse mogoče, vse je čudovito Božje delo«.

1. avgusta 1924 je bil brat Frančišek Solano premeščen v samostan sv. Bonaventura v Detroit. Postal je pomočnik vratarja in tam ostal do leta 1945. Uradni vratar je bil tudi krojač, ker na porti ni bilo veliko dela. Sčasoma pa je zvon na porti začel vedno pogosteje pozvanjati in vrata so se odpirala tistim, ki so hoteli govoriti s pomočnikom vratarja. V tem obdobju je bil brat Frančišek Solano zadolžen tudi za blagoslavljanje bolnih (t. i. blagoslov sv. Mavra), ki so ga vsako sredo podeljevali z relikvijo sv. Križa. Ta obred so uvedli pred

njegovim prihodom, toda z njim se je neverjetno razvil.

V času dvajsetletne navzočnosti v Detroitu je brat Frančišek Solano pritegoval množice ljudi, ki so prihajale k njemu, ker jih je privlačil sloves njegovih kreposti in izrednih milosti, ki so jih pripisovali njegovi molitvi.

21. julija 1945 je v duhu pokorščine odšel iz bratstva v Detroitu, kjer je pustil globoko in otipljivo sled svoje ljubezni. Preselil se je v Brooklyn (1945–1946). Premestitev je bila nujna, da bi poskrbeli za njegovo zdravje. Trpel je namreč zaradi hudega ekcema. Predvsem pa so hoteli preprečiti, da bi njegovo ime uporabilo neko združenje, ki se je ukvarjalo s prodajo knjig. Ljudje pa so ga še naprej iskali in po začetnem zatišju je njegov ritem sprejemanja ljudi in odgovarjanje na številna pisma ponovno oživel kakor nekoč.

Brat Frančišek Solano Casey je dočakal že 75 let; njegovo zdravje je začelo slabeti, zato so predstojniki začeli razmišljati o zmanjševanju njegovega dela in so ga premestili v bratstvo v Huntington (1946–1956). To je bil miren kraj na podeželju v Indiani. Ta umik je ostal prikrit le nekaj mesecev. Ko se je razširila vest o njegovem novem bivališču, je še več ljudi kot prej prihajalo na samostanska vrata.

25. januarja 1947 je v Detroitu obhajal 50-letnico redovnih zaobljub. Pri tem slavju je hotela prisostvovati izjemna množica ljudi. 28. julija 1954 je v Huntingtonu obhajal zlato mašo. Njegovo zdravje pa je postopno slabelo in po večkratni hospitalizaciji v Detroitu se je predstojnikom zdelo primerno, da ostane v samostanu sv. Bonaventura v Detroitu, kjer je 31. julija 1957 umrl v starosti 87 let.

5. Darovanje samega sebe, sprejemanje in zastojnost: popolnoma uresničeno življenje

Brat Frančišek Solano je preživel tudi deset ur dnevno na porti. Pri tem si nikoli ni privoščil oddiha ali počitnic. Njegovo služenje se je spremenilo v resnični in dejanski apostolat dobrih besed, ljubezni in potrpežljivosti. Vse to je živel v duhu pokorščine. To njegovo vsakdanjost je podpirala želja, da bi v vsaki podrobnosti živel Gospodovo zapoved:

»Ljubi Gospoda, svojega Boga, in ljubi svojega bližnjega.« Brat Frančišek je utelesil to zapoved z izjemno preprostostjo: postati dar za bližnjega, kdorkoli bi že to bil. Njegova želja, da bi vedno izpolnil Božjo voljo, se ni udejanjala v iskanju zunanje oblike, ki bi mu lahko bila po godu, kajti »ljubezen ne išče svojega« (1 Kor 13,5); ne teži k izpolnjevanju kakšnega anonimnega zakona in ne k iskanju udejanjanja osebnega projekta, pač pa k svobodnemu uresničevanju načrta Božje ljubezni. Božja volja izziva našo svobodo, ki je Njegov dar, in je poklicana, da soglaša z Njegovim načrtom. To soglašanje se izraža v besedah in človeških odločitvah, ki jih pamet pogosto težko razume in sprejme. Svetniki nam kažejo, da se takrat, kadar človekova svoboda z ljubeznijo in zaupanjem sprejme Božji načrt, rodi novi človek, ki je v sebi svoboden in sposoben okušati ter živeti sadove odrešenja. Brat Frančišek Solano je živel kot odrešen človek, ki si je želel spolnjevati Božjo voljo. Pri tem je sledil trem velikim načelom, ki jih je v letu noviciata zabeležil v svoj dnevnik: želja, da bi dajal slavo Bogu, težnja k poslušanju Jezusa in prizadevanje za zveličanje duš.

Brat Frančišek Solano se je rodil in odraščal v katoliški družini, ki je bila prva šola vere. Ta je v njegovem življenju pustila neizbrisno sled. V družini se je naučil moliti v slehernem trenutku vsakdanjega življenja. Njegov pogled in njegova misel sta se oblikovala v želji po dobrem za druge, ne da bi delal razlike zaradi narodne ali verske pripadnosti. Prav to pa ni bilo tako samo po sebi umevno v zgodovinskih in družbenih okoliščinah ameriške družbe na začetku preteklega stoletja, kjer so drug ob drugem živeli možje in žene različnih narodnosti in različnih veroizpovedi. To sobivanje je pogosto porajalo konflikte in nasprotovanja; ljudje so bili priče maščevanj, da bi branili lastno avtonomijo in napetosti ter zaprtosti, s čimer so branili svojo kulturno identiteto. Brat Frančišek je bil pozoren do vseh, nikogar ni izključeval in prav to ga je oblikovalo v enega tistih »poslednjih, ki bodo prvi« in o katerih govori Jezus. Človek, ki je potrkal na samostanska vrata, je našel v bratu Frančišku človeka, ki sprejema, ki ne gleda na čas, predvsem pa nekoga, ki je poslušal. Dar

samega sebe se je začel porajati prav v drži vedrega sprejemanja.

6. Nekaj, kar si je želeli in se od tega učiti

Bratje, ponovno odkrijmo in živimo to vedro in zastonsko sprejemanje! Živimo to sprejemajočo zastonskost v naših bratstvih in do ljudi, ki jih vsakodnevno srečujemo. Ponovno odkrijmo veselje, da nismo le »ljudski bratje«, ampak »bratje z ljudstvom«. V današnjem priganjajočem in stresnem ritmu, ki nam ga vsiljuje družba in ob vedno jasnejšem načrtu, da bi iz človeka naredili objekt, ki proizvaja bogastvo, je potrebna navzočnost ljudi, ki poslušajo, ki se obzirno in nežno sklanjajo nad dušne rane, ki vračajo najrevnejšim in obupanim vrednoto njihovega dostojanstva, ko njihove besede podpira dejavna ljubezen. Vse s skrajno zastonskostjo; naša radostna nagrada je ponovno slišati Jezusove besede: »To ste meni storili.«

Tudi med seboj se vzgajamo za zastonskost! Dovolimo, da se v našem vsakdanu, »češ toliko drugega moram postoriti«, najde čas, da se srečamo za kratek čas sprostivte, za rekreacijo z brati. Ne varajmo se, da lahko računalniški ekran, ki nam potrjuje, da imamo 1000 ali več »prijateljev« na različnih družbenih omrežjih, in ki zadovolji našo skrb, da bi bili nenehno o vsem obveščeni, ali pa nenehno klepetanje in odgovarjanje na sporočila, ki preplavljajo naš mobilni telefon, nadomestijo vrednost odnosov med brati, ki se zastonsko srečujejo, da bi si medsebojno prisluhnili, se skupaj nasmejali, mogoče z nekaj ironije, ki pogosto ublaži napetosti. Brat Frančišek Solano je znal razveseliti svoje brate s tem, da je prijel za svojo violino in njegova glasba je postala zastonski dar za vse. Priti skupaj k obedom, ugasniti mobilni telefon in si podariti nekaj časa v tistem vsakdanjem prostorju, ki ga naše izročilo imenuje rekreacija, je najbolj preprost način, da nadaljujemo in konkretiziramo obhajanje evharistije in skupne ter osebne molitve.

7. Kakšen »biti dobro«?

V svojem družinskem okolju se je brat Frančišek Solano naučil skromnosti in po-

trebe, da si služi kruh. Ta vzgoja mu je omogočala, da je cenil vrednost stvari ter tako odstopal od individualističnega pristopa, ki je lasten človeškemu bivanju, ki izpostavlja le zahteve in pravice. Običajno takrat, ko nam je na voljo vse, in to brez osebnega napora ali truda, podrejeni logiki »vse mora biti«, nismo več zmožni dojemati potrebe drugega in se zavlečemo v svoj egoistični svet, kjer nam je dobro. Ta drža, ki poraja pritajeno logiko izključevanja bližnjega, nima ničesar skupnega s hojo za Jezusom Kristusom. Tisti, ki se spusti v ta kompromis, ni več sposoben živeti pokorščine, ki je razpoložljivost za Božje kraljestvo; središče slehernega pričakovanja postane lastna uresničitev, katere cilj je »moje dobro počutje«, ki ne dovoljuje, da bi ga karkoli ali kdorkoli prizadel.

8. Ubožec: svet in dostojanstven človek

V času velike ekonomske krize v dvajsetih letih prejšnjega stoletja je brat Frančišek Solano zaznamoval Detroit. Stik s trdo resničnostjo tistih, ki niso imeli kaj jesti, ga je spremenil ali, bolje, je na čudovit način prebudil v njem poteze njegove ljubezni: sprejemati reveže na samostanskih vratih z največjim spoštovanjem svetosti in dostojanstva njihove osebe. Tistih, ki so se obračali nanj, brat Frančišek ni nikoli vprašal, od kod prihajajo, kakšne veroizpovedi so, če so zares potrebni ali pa se pretvarjajo. Do vseh je bil sočuten in rahločuten, vsakemu je dal enako kakor drugim, brez protekcij, brez pristranskosti. V njem je revež našel prijatelja in zaupnika; pred njim je popustil sram pokazati lastno revščino in z njim povezano nelagodje. Oči in besede tega dobrega brata, duhovnika vrtarja, niso izražale nikakršnega pomilovanja ali obsojanja, pač pa so izražale le željo razumeti, pomagati in podpirati. Brat Frančišek Solano se je dobro zavedal, da je tisto, kar je lahko dal revežu, dar Previdnosti, ki se je izražala v velikodušnosti in rahločutnosti dobrotnikov. Zmožnost upravljanja in razdeljevanja tolikšne Previdnosti ga je naredila za »gospodarja bagatele«; nikoli se ni hvalil s tem, kar je lahko vsak dan delil revežem. Njegova ljubezen ni bila namenjena temu,

da bi se ponosno čutil dober ali boljši od drugih, ampak je pomenila živeti srečanje s svojim Gospodom v revežu; bila je ganljiva gotovost, da izpolnjuje Jezusove besede: »To ste meni storili.« Vse to je živel zastonjsko; svoje ljudi je spominjal, da je Gospod darovalec dobrega.

9. Srečno življenje kljub ...

Ponižnost brata Frančiška je tista njegova človeška poteza, ki naredi na nas največji vtis. Čudimo se, kako je kljub odrekam možnosti, da bi v polnosti izvrševal svojo duhovniško službo, učljivost Svetemu Duhu porodila v njem uresničeno, lepo in izpolnjeno življenje! Brat Frančišek je sprejel resničnost, ki je bila na trenutke trda, predvsem ko je moral prenašati primerjanje tistih, ki so ga imeli za brata duhovnika serije B. To mu ni preprečilo, da bi sprejel in ponotranjil omejenosti, ki so spremljale zgodovino njegovega poklica. Ni oporekal nobeni odločitvi, ki bi se lahko zdela nasprotna dostojanstvu njegove osebe. Sprejel jo je in jo položil v talilnik vere v Jezusa, križanega in vstalega Gospoda. V talilniku so se prečistila človeška razmišljanja, bratu Frančišku pa je bila podarjena globoka zakoreninjenost v osebo njegovega Gospoda, kjer naša človeškost najde mir in srečo. To stanje je porajalo v bratu Frančišku srce, ki je bilo sposobno tolažiti,

podpirati, spremljati bolečino in dramatičnost življenja številnih ljudi.

10. Posebna zahvala

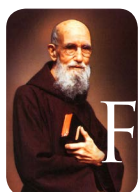
Predragi bratje, blaženi Frančišek Solano Casey podaljšuje že tako dolgo vrsto svetnikov in blaženih našega reda. Hvalimo Gospoda za njegovo dobroto! Naj le-ta v nas povečuje željo, da bi živeli našo poklicanost k svetosti. Ob tej srečni priložnosti bi se rad zahvalil bratoma Carlu Calloniju, generalnemu postulatorju, in Tonyu Haddadu, asistentu generalnega postulatorja, za njuno velikodušno delo, še posebno za čudovit triptih svetosti, ki je razveselil naš red v teh zadnjih mesecih: bl. Arsenij iz Trigolija, sv. Angel Akrijski in bl. Frančišek Solanus Casey. Moja zahvala gre tudi vsem vice-postulatorjem, ki v posameznih okrožjih našega reda podarjajo svoj čas in moči ter sodelujejo pri številnih postopkih kanonizacij, ki so v teku.

Blaženi Frančišek Solano naj izprosi vsem bratom reda, posebno pa še bratom province Calvary, verodostojnega duha vere, ki je sposobna gledati na resničnost naših dni in odgovoriti na različne potrebe ljudi našega časa. Bratski pozdrav.

Rim, 1. november 2017
praznik vseh svetih

br. Mauro Jöhri, OFM^{Cap}
generalni minister

F RANČIŠEK SOLANO KASEY
Okrožnica Generalnega Ministra